

โจทก์ฟ้องว่า เนื่องจากมีสถานการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นในหลายพื้นที่ของ
ประเทศจนอาจเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติและความ
ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนโดยรวม ผู้บัญชาการทหารบกอาศัยอำนาจ
ตามความในมาตรา ๒ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๕๕๗
จึงประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร จัดตั้งกองอำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อย
ตามคำสั่งกองทัพบก (เฉพาะ) ที่ ๘๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ มีอำนาจเชิญ
บุคคลมารายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ ต่อมาคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) เข้าควบคุม
อำนาจการปกครองประเทศตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา
เป็นต้นไป อำนาจในการบริหารราชการแผ่นดิน การออกกฎหมายและการบังคับใช้
กฎหมายซึ่งรวมทั้งคำสั่งกองทัพบก (เฉพาะ) ที่ ๘๑/๒๕๕๗ จึงเป็นอำนาจของคสช.เพื่อให้
การรักษาความสงบเรียบร้อยและการแก้ไขปัญหาบ้านเมืองเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
คสช.จึงมีคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ให้จำเลยซึ่งเป็นบุคคล
ตามรายชื่อลำดับที่ ๖๐ มารายงานตัวต่อคสช. ณ หอประชุมกองทัพบก เทเวศร์
ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๐ นาฬิกา แต่จำเลยไม่มารายงานตัวตาม

คำสั่งดังกล่าว คสช.จึงได้ออกประกาศ (เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓
พฤษภาคม ๒๕๕๗ และประกาศฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗
ให้บุคคลที่มีรายชื่อตามคำสั่งดังกล่าวซึ่งยังไม่มามีรายงานตัวให้มามีรายงานตัวภายในวันที่
๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖ นาฬิกา หากผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม
๒๕๕๗ เวลากลางวัน จำเลยซึ่งทราบคำสั่งและประกาศดังกล่าวแล้วไม่มามีรายงานตัวตาม
คำสั่งโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงดุสิต เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่
๑๕๘๙/๒๕๕๔ ของศาลแขวงพระนครเหนือ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๖๘ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๑/๒๕๕๗ ประกาศ
คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ ประกาศคณะรักษาความสงบ
แห่งชาติฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๗ และคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓/๒๕๕๗ และ
นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อกับโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๕๘๙/๒๕๕๔
ของศาลแขวงพระนครเหนือ

- ๔ -

จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์
ขอให้นับโทษต่อ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๘ วรรคหนึ่ง (เดิม) ให้ปรับ ๕๐๐ บาท หากไม่ชำระ
ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ และศาลไม่ได้พิพากษา
ลงโทษถึงจำคุก จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้จึงให้ยก

โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการสำนักงานคดีศาลสูง ซึ่ง
อัยการสูงสุดมอบหมายได้รับรองให้โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง และผู้พิพากษาซึ่ง
พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประกาศคณะรักษา
ความสงบแห่งชาติ (เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ และฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๗ อีกบทหนึ่ง เป็น
การกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานไม่มารายงานตัว
ตามคำสั่งและประกาศของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ให้จำคุก ๒ เดือน และปรับ ๓,๐๐๐ บาท

- ๕ -

โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระ
ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ คำขอให้นับโทษต่อให้ยก
เนื่องจากคดีนี้ศาลพิพากษาให้รอการลงโทษ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่ไม่ได้แย้งกัน
ในชั้นนี้รับฟังได้ว่า ก่อนวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร
เขตปริมณฑล และพื้นที่ต่างๆ ของประเทศ มีกลุ่มผู้ชุมนุมทางการเมืองหลายกลุ่มได้
ชุมนุมประท้วง และมีกลุ่มผู้ไม่หวังดีสร้างสถานการณ์ความรุนแรงด้วยการใช้อาวุธสงคราม
ต่อประชาชนและสถานที่สำคัญอย่างกว้างขวาง เป็นผลให้ประชาชนเสียชีวิต ได้รับบาดเจ็บ
และเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน เหตุการณ์มีแนวโน้มว่าจะก่อให้เกิดเหตุการณ์จลาจลและ
ความไม่สงบเรียบร้อยในหลายพื้นที่ ผู้บัญชาการทหารบกจึงประกาศใช้กฎอัยการศึก
ทั่วราชอาณาจักรตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๓ นาฬิกา เป็นต้นไป
ตามสำเนาประกาศกองทัพบกฉบับที่ ๑/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๑ ครั้นต่อมาวันที่

- ๖ -

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.)

ได้เข้าควบคุมอำนาจในการปกครองประเทศ ตามประกาศคสช.ฉบับที่ ๑/๒๕๕๗

ประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร ตามประกาศคสช.ฉบับที่ ๒/๒๕๕๗ ประกาศ

ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง ยกเว้นบทบัญญัติ

หมวด ๒ ตามประกาศคสช.ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ วันเดียวกันนั้น คสช.มีคำสั่งให้บุคคลมา

รายงานตัวต่อคสช.ตามคำสั่งคสช.ที่ ๑/๒๕๕๗ และ ๒/๒๕๕๗ ต่อมาวันที่ ๒๓ พฤษภาคม

๒๕๕๗ คสช. ได้มีคำสั่งให้บุคคลมารายงานตัวต่อคสช.เพิ่มเติม ณ หอประชุมกองทัพบก

เทเวศร์ ในวันเดียวกันนั้น เวลา ๑๐ นาฬิกา ซึ่งจำเลยอยู่ในรายชื่อที่ต้องรายงานตัวต่อ

คสช.ด้วยในลำดับที่ ๖๐ ตามสำเนาคำสั่งคสช.ที่ ๓/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๓ วันเดียวกัน

นั้นคสช.ได้ประกาศให้บุคคลที่ยังไม่มารายงานตัวตามคำสั่งคสช.ที่ ๑/๒๕๕๗ ถึง ๓/๒๕๕๗

ให้มารายงานตัวต่อคสช.ภายในเวลา ๑๖ นาฬิกา ของวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗

หากฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือ

ทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่มีเหตุขัดข้องจำเป็นเร่งด่วนไม่สามารถมารายงานตัวได้ภายใน

ระยะเวลาที่กำหนด ให้แจ้งข้อขัดข้องมายังคสช.ภายในเวลาที่กำหนดดังกล่าว ตาม

สำเนาประกาศ คสช. (เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๔ จำเลยได้ทราบ
ประกาศและคำสั่งคสช.ที่กำหนดให้จำเลยต้องรายงานตัวต่อคสช. ภายในวันที่ ๒๔
พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖ นาฬิกา แล้วแต่จำเลยไม่รายงานตัวต่อคสช.และไม่มา
แจ้งเหตุขัดข้องแต่อย่างใด

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำความผิด
ตามฟ้องดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือไม่ ที่จำเลยฎีกาท่านองว่า ขณะที่คสช.ออก
ประกาศและคำสั่งให้จำเลยไปรายงานตัวนั้น การยึดอำนาจการปกครองประเทศ
ของคสช.ยังไม่เป็นผลสำเร็จ คสช.ยังไม่มีฐานะเป็นรัฐธำธิปัตย์ ไม่มีอำนาจออกประกาศ
หรือคำสั่งใด ๆ การที่จำเลยไม่ไปรายงานตัวต่อคสช.เป็นการใช้สิทธิต่อต้านการกระทำ
ของคสช.ที่ได้กระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศ ตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๙ การกระทำของจำเลยจึง
ไม่เป็นความผิดตามฟ้อง ปัญหาจึงมีว่า ขณะที่คสช.ออกประกาศและคำสั่งให้จำเลย
ไปรายงานตัวนั้น การยึดอำนาจการปกครองประเทศเป็นผลสำเร็จแล้วหรือไม่ ซึ่งเป็น
ปัญหาข้อเท็จจริง ในปัญหานี้ข้อเท็จจริงได้ความว่า หลังจากคสช.ได้ยึดอำนาจการ

ปกครองประเทศแล้ว นอกจากประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร ประกาศให้
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง ยกเว้นบทบัญญัติ
ในหมวด ๒ ว่าด้วยพระมหากษัตริย์ ประกาศและมีคำสั่งให้จำเลยและบุคคลอื่นรายงานตัว
ต่อคสช.ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่า คสช.ได้มีประกาศและคำสั่งอันเป็นการใช้อำนาจบริหาร
ประเทศอีกหลายอย่าง เช่น ตามคำสั่งคสช.ที่ ๗/๒๕๕๗ และ ๙/๒๕๕๗ เรื่อง การแต่งตั้งให้
ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่และให้รักษาราชการแทน คำสั่งที่ ๘/๒๕๕๗ และ ๑๑/๒๕๕๗
เรื่อง การแต่งตั้งให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ เป็นต้น ซึ่งประกาศและคำสั่งดังกล่าวได้กระทำ
ในวันยึดอำนาจการปกครองประเทศวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม
๒๕๕๗ อันแสดงให้เห็นว่าคสช.สามารถยึดอำนาจการปกครองประเทศได้เป็นผลสำเร็จแล้ว
หากการยึดอำนาจยังไม่เป็นผลสำเร็จ คสช.ก็ไม่สามารถใช้อำนาจบริหารประเทศเช่นนั้น
ได้ อันเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริง ที่จำเลยฎีกาว่า หากถือว่าการยึดอำนาจการปกครอง
ของคสช.สำเร็จทันทีที่กลุ่มทหารกลุ่มหนึ่งใช้กำลังเข้ายึดอำนาจในการปกครองประเทศ
และประกาศว่ายึดอำนาจสำเร็จแล้วนั้น บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๙ ที่บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิต่อต้านโดยสันติวิธีซึ่งการ

- ๙ -

กระทำใด ๆ ที่เป็นไปเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้” และมาตรา ๗๐ ที่บัญญัติว่า “บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้” ไม่อาจมีผลใช้ได้จริงในทางปฏิบัติเพราะไม่มีช่วงเวลาใดเลยที่ประชาชนหรือหน่วยงานองค์กรใดจะสามารถต่อต้านการยึดอำนาจการปกครองประเทศได้นั้น เห็นว่า ตราบใดที่การยึดอำนาจการปกครองยังไม่เป็นผลสำเร็จ คณะผู้ยึดอำนาจการปกครองก็ยังไม่เป็นรัฐาธิปัตย์ กล่าวคือ บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวยังไม่ถูกยกเลิกไปโดยอำนาจของคณะผู้ยึดอำนาจ สิทธิดังกล่าวของจำเลยและประชาชนอื่นก็ยังคงมีอยู่ แต่ข้อเท็จจริงฟังได้ตั้งวินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า การยึดอำนาจการปกครองเป็นผลสำเร็จแล้ว คสช.จึงเป็นรัฐาธิปัตย์จึงย่อมมีอำนาจออกประกาศและคำสั่งให้จำเลยรายงานตัวต่อคสช.ได้ และสิทธิของจำเลยตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวก็ได้ถูกยกเลิกไปแล้วนับแต่เวลาที่คสช.ประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง ยกเว้นบทบัญญัติในหมวด ๒ ว่าด้วยพระมหากษัตริย์จำเลยจึงไม่อาจอ้างสิทธิตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้อีก

ที่จำเลยฎีกาทำนองว่า การจะพิจารณาว่าการรัฐประหารยึดอำนาจการปกครองประเทศสำเร็จหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงว่ามีการต่อต้านจากประชาชนหรือไม่ หน่วยงานองค์กรของรัฐรับคำสั่งของคณะรัฐประหารหรือไม่ มีรัฐธรรมนูญมา ยกเว้นความผิดของคณะรัฐประหารหรือไม่ และมีพระบรมราชโองการของพระมหากษัตริย์รับรองฐานะของคณะรัฐประหารหรือไม่ เห็นว่า ทางพิจารณาไม่ปรากฏว่ามีการต่อต้านจากประชาชนหรือหน่วยงานองค์กรของรัฐต่อต้านการยึดอำนาจการปกครองในครั้งนี้จน คสช.ไม่อาจบริหารประเทศได้แต่อย่างใด ส่วนที่อ้างว่าจะต้องมีรัฐธรรมนูญยกเว้นความผิดของคสช.หรือมีพระบรมราชโองการของพระมหากษัตริย์มารองรับฐานะของคสช.นั้นเป็นเพียงความเข้าใจของจำเลยเอง หาได้มีกำหนดกฎเกณฑ์ไว้ในที่ใดว่าจะต้องมีการดำเนินการดังกล่าวเสียก่อนจึงจะถือว่าการยึดอำนาจการปกครองประเทศเป็นผลสำเร็จดังที่จำเลยฎีกาไม่

ที่จำเลยฎีกาว่า การไม่ไปรายงานตัวตามคำสั่งคสช.ที่ ๓/๒๕๕๗ ซึ่งเรียกให้จำเลยไปรายงานตัวภายในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๐ นาฬิกา การกระทำของจำเลยเกิดขึ้นและสำเร็จแล้วทันทีตั้งแต่จำเลยไม่ไปรายงานตัวภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ต่อมาเมื่อมีการออกประกาศคสช. (เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ กำหนดให้

จำเลยไปรายงานตัวภายในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖ นาฬิกา หากฝ่าฝืน
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
เป็นการกำหนดโทษย้อนหลังเพื่อบ่งหมายลงโทษจำเลยเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า โจทก์
มิได้ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดในการไม่ไปรายงานตัวภายในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม
๒๕๕๗ เวลา ๑๐ นาฬิกา ตามคำสั่งคสช.ที่ ๓/๒๕๕๗ แต่ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิด
เพราะไม่ไปรายงานตัวตามประกาศคสช.(เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ ที่ฝ่าฝืนไม่ไปรายงาน
ตัวภายในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖ นาฬิกา จึงหาใช่เป็นการกำหนด
โทษย้อนหลังดังที่จำเลยฎีกาไม่

อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดตามประกาศคสช.
ฉบับที่ ๒๔/๒๕๕๗ ด้วยนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า หลังจากคสช.ประกาศให้บุคคลตามคำสั่ง
คสช.ที่ ๑/๒๕๕๗ ถึง ๓/๒๕๕๗ ให้มารายงานตัวภายในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗
เวลา ๑๖ นาฬิกา โดยกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนไว้ด้วยแล้วตามประกาศคสช. (เฉพาะ)
ที่ ๒๕/๒๕๕๗ นั้น ต่อมาคสช.ได้มีคำสั่งให้บุคคลมารายงานตัวเพิ่มเติมอีกตามคำสั่ง
คสช.ที่ ๕/๒๕๕๗ ให้มารายงานตัวภายในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๓

- ๑๒ -

นาฬิกา และคำสั่งคสช.ที่ ๖/๒๕๕๗ กำหนดให้มารายงานตัวภายในวันที่ ๒๕

พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๐ นาฬิกา จึงเห็นได้ว่า คสช.มีเจตนารมณ์กำหนดโทษ

สำหรับผู้ไม่มารายงานตัวตามคำสั่งคสช.ที่ ๕/๒๕๕๗ และ ๖/๒๕๕๗ โดยหากบุคคล

ผู้มีรายชื่อตามคำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่มารายงานตัวตามกำหนดต้องระวางโทษจำคุก

ไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามประกาศคสช.

ฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๙ หาได้มีเจตนารมณ์กำหนดโทษใหม่สำหรับบุคคล

ผู้มีรายชื่อตามคำสั่งคสช.ที่ ๑/๒๕๕๗ ถึง ๓/๒๕๕๗ ด้วยไม่ เนื่องจากได้กำหนดโทษผู้ฝ่าฝืน

ไว้ในประกาศคสช.(เฉพาะ) ที่ ๒๕/๒๕๕๗ แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยกระทำ

ความผิดตามประกาศคสช.ฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๗ ด้วยจึงไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไข

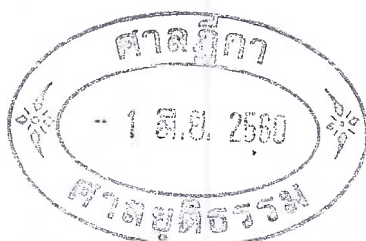
เสียให้ถูกต้อง

ที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมาย

อาญา มาตรา ๓๖๘ เพราะพนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อหาในความผิดดังกล่าวแก่จำเลย

คงแจ้งเฉพาะข้อหาความผิดฐานไม่มารายงานตัวตามประกาศและคำสั่งคสช.เท่านั้น ในปัญหา

นี้โจทก์มีพันตำรวจโทพงษ์ไสว แซ่มลำเจียก พนักงานสอบสวนมาเบิกความว่า พยานเป็น

พนักงานสอบสวนในคดีนี้ พยานเป็นผู้แจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนจำเลยในฐานะผู้ต้องหา
ตามบันทึกคำให้การผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.๑๓ และบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาเอกสารหมายเลข
จ.๑๔ ศาลฎีกาตรวจสอบเอกสารดังกล่าวได้ความว่า พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อเท็จจริง
ให้จำเลยทราบว่า หลังจากคสช.ยึดอำนาจการปกครองเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗
เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา แล้ว ต่อมาคสช.ได้มีคำสั่งให้จำเลยและบุคคลอื่นมารายงานตัว
ต่อคสช.ภายในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖ นาฬิกา โดยกำหนดโทษแก่
ผู้ฝ่าฝืนไม่มารายงานตัวตามกำหนดไว้ด้วย พันกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วจำเลยไม่มา
รายงานตัวต่อคสช.จึงแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่า กระทำความผิดฐานไม่มารายงานตัวตาม
ประกาศและคำสั่งคสช. เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๘ วรรคหนึ่ง
บัญญัติว่า “ผู้ใดทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งสั่งการตามอำนาจที่มีกฎหมายให้ไว้ ไม่
ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษ...” เมื่อคสช.
มีอำนาจออกคำสั่งให้จำเลยมารายงานตัวดังได้วินิจฉัยแล้วข้างต้น คำสั่งของคสช.ที่ให้จำเลย
มารายงานตัวจึงเป็นคำสั่งตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๘
วรรคหนึ่งด้วย ดังนั้นการแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยของพนักงานสอบสวนตามเอกสารหมายเลข

- ๑๔ -

จ.๑๓ และ จ.๑๔ แม้จะมีได้ระบุโดยชัดแจ้งว่าเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๘ วรรคหนึ่ง ก็ถือว่าเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาตามบทกฎหมาย
ดังกล่าวโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๖๘ ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทลงโทษจำเลยตามประกาศคณะรักษาความสงบ
แห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙/๒๕๕๗ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

นายชินวิทย์ จินดา ต้มแก้ว

นายสุนทร ทรงฤกษ์

นายสวัสดิ์ สุรวฒนานันท์

